

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-12081/17-63

ROZHODNUTÍ

Předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle § 2, § 29 a § 32 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, a podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti a o změně některých zákonů, rozhodla dne 13. března 2019 podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. a), § 152 odst. 5 a § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. UOOU-12081/17-56 ze dne 30. listopadu 2018, se na základě rozkladu obviněné, společnosti

, zapsané v rejstříku společností ve Velké Británii, company number: , která na území České republiky jedná prostřednictvím

, **mění** tak, že ve výroku napadeného rozhodnutí se nahrazují slova „*pokuta ve výši 46.000 Kč*“ slovy „*pokuta ve výši 23.000 Kč*“, **ve zbytku se napadené rozhodnutí potvrzuje.**

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání přestupku podle § 11 odst. 1 písm. a) bod 1, bod 2 a bod 4 zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti a o změně některých zákonů bylo zahájeno příkazem čj. UOOU-12081/17-51 ze dne 10. října 2018, který byl obviněné, společnosti

zapsané v rejstříku společností ve Velké Británii, company number: která na území České republiky jedná prostřednictvím

(dále též „obviněná“), doručen dne 13. října 2018.

Podkladem pro zahájení řízení byl protokol o kontrole čj. UOOU-12081/17-45 ze dne 6. srpna 2018 pořízený podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), inspektorem Úřadu pro ochranu osobních údajů Ing. Josefem Vaculou v rámci kontroly provedené u obviněné ve dnech 4. března 2018 až 26. září 2018, včetně spisového materiálu shromážděného v rámci této kontroly. Kontrolní řízení bylo provedeno na základě podání doručených Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) v období od 10. listopadu 2017 do 26. dubna 2018. Obsahem těchto podání byly stížnosti na doručená nevyžádaná obchodní sdělení. V rámci provedeného kontrolního řízení bylo prokázáno, že šířitelem předmětných obchodních sdělení je obviněná.

Dne 19. října 2018 byl Úřadu doručen odpor obviněné proti výše uvedenému příkazu. V souladu s § 150 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. byl podaným odporem příkaz zrušen a správní orgán pokračoval v řízení. Vzhledem k tomu, že obviněná v podaném odporu neuvedla žádné zdůvodnění podaného odporu, byla dne 22. října 2018 vyzvána k jeho odůvodnění či doplnění případných nových skutečností, s tím, že jinak bude vycházeno z dosavadních zjištění.

Obviněná zaslala Úřadu dne 1. listopadu 2018 vyjádření ředitele obviněné , ve kterém pan podaný odpor tím, že dokládá svou zdravotní dokumentaci a popisuje svůj zdravotní a psychický stav, , přičemž s ohledem na tento zdravotní stav navrhl znalecké zadání soudnímu znalci z oboru psychiatrie, který by posoudil, zda a do jaké míry má jeho zdravotní a psychický stav vliv na provedené jednání a zda je schopen plnohodnotné účasti na správním řízení. Dne 9. listopadu 2018 správní orgán prvního stupně odeslal obviněné přípis informující ji o možnosti seznámení se s podklady rozhodnutí, který byl obviněné doručen dne 18. listopadu 2018.

Následně, dne 30. listopadu 2018 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí čj. UOOU-12081/17-56 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým uznal obviněnou vinnou ze spáchání přestupku podle § 11 odst. 1 písm. a) bodu 1. zákona č. 480/2004 Sb., kterého se dopustila tím, že opakovaně šířila nevyžádaná obchodní sdělení ve smyslu § 2 písm. f) zákona č. 480/2004 Sb., když zaslala obchodní sdělení na 18 e-mailových adres uvedených ve výroku I. napadeného rozhodnutí, přičemž adresáti těchto sdělení nedali souhlas se zasíláním obchodních sdělení a nebyli ani zákazníci obviněné ve smyslu § 7 odst. 3 zákona č. 480/2004 Sb. Tímto jednáním obviněná porušila povinnost stanovenou v § 7 odst. 2 zákona č. 480/2004 Sb., tedy povinnost využít podrobnosti elektronického kontaktu za účelem šíření obchodních sdělení elektronickými prostředky pouze ve vztahu k uživatelům, kteří k tomu dali předchozí souhlas. Dále byla obviněná uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 11 odst. 1 písm. a) bodu 2. zákona č. 480/2004 Sb., neboť 15 zpráv zaslaných obviněnou uvedených v II. výroku napadeného rozhodnutí obsahujících obchodní sdělení nebylo řádně označeno jako obchodní sdělení, čímž obviněná porušila povinnost stanovenou v § 7 odst. 4 písm. a) zákona č. 480/2004 Sb., tedy zřetelně a jasně označit zasílané zprávy jako obchodní sdělení. Dále byla obviněná též uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 11 odst. 1 písm. a) bodu 4. zákona č. 480/2004 Sb., neboť 3 zprávy uvedené ve III. výroku napadeného rozhodnutí obsahující obchodní sdělení zaslané obviněnou neobsahovaly platné adresy ani jiné informace pro odhlášení z dalšího zasílání obchodních sdělení. Tímto obviněná porušila povinnost stanovenou v § 7 odst. 4 písm. c) zákona č. 480/2004 Sb., tedy šířit obchodní sdělení pouze tehdy, jestliže tyto zprávy uvádějí

platnou adresu, na kterou by mohl adresát přímo a účinně zaslat informaci o tom, že si nepřeje, aby mu byly obchodní informace odesílatelem nadále zasílány.

Za výše uvedené jednání byla obviněně podle § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb. a v souladu s § 11 odst. 2 písm. b) zákona č. 480/2004 Sb. uložena pokuta ve výši 46.000 Kč.

Správní orgán prvního stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí k podanému odporu a jeho doplnění uvedl, že zdravotní a psychický stav pana _____, který je _____ obviněné, nemůže obviněnou zbavit odpovědnosti za šíření obchodních sdělení uvedených ve výroku napadeného rozhodnutí. Zároveň správní orgán prvního stupně konstatoval, že § 11 odst. 1 zákona č. 480/2004 Sb. je konstruován na základě objektivní odpovědnosti, tj. odpovědnosti za protiprávní stav, kdy ve vztahu k právnické osobě není třeba zkoumat zavinění vzniklého protiprávního stavu. Dále uvedl, že pokud zdravotní stav osoby, která je jediným statutárním orgánem, neumožňuje této osobě účastnit se řízení před správním orgánem, nic nebrání tomu, aby tento statutární orgán zplnomocnil k jednání se správním orgánem jinou osobu.

K výroku I. napadeného rozhodnutí, jímž byla obviněná uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 11 odst. 1 písm. a) bodu 1. zákona č. 480/2004 Sb., správní orgán prvního stupně uvedl, že zprávy rozesílané obviněnou prostřednictvím elektronické pošty nepochybně měly charakter obchodních sdělení, jelikož obsahovaly obchodní nabídky služeb v podobě seminářů a přednášek na téma GDPR a pozvánek na setkání energetiků, elektrotechniků a elektroúdržby. Ve sděleních je uvedena možnost přihlášení se prostřednictvím tzv. prokliknutí a nabídky jsou zasílány s označením společnosti _____ či s odkazem na internetové stránky _____.

Současně, jak uvedl správní orgán prvního stupně, bylo nepochybné, že obviněná předmětná sdělení rozesílala opakovaně. K pojmu opakovanost správní orgán prvního stupně podotkl, že opakovanost šíření obchodních sdělení je posuzována jako objektivní kritérium ve vztahu k jednání odpovědné osoby a spočívá tak v opakování dané činnosti, tedy v tom, že šířitel rozešle obchodní sdělení více než jednou. Opakovanost ve smyslu zákona tak nespočívá ve vícenásobném zaslání obchodního sdělení témuž adresátovi.

V rámci kontrolního řízení obviněná sdělila, že předmětné elektronické adresy byly získány ze zakoupené databáze, že se tedy v uvedených případech nejedná o zákazníky či klienty společnosti _____, a dále, že byly e-mailové adresy získány též z vlastního vyhledávání na internetu. Souhlasy adresátů se zasíláním obchodních sdělení však obviněná nedoložila, a to ani v rámci kontrolního řízení, ani v průběhu správního řízení. Všichni adresáti předmětných obchodních sdělení ve svých stížnostech shodně uváděli, že k zasílání obchodních sdělení odesílateli nikdy nedali souhlas, nejsou zákazníky odesílatele (tedy obviněné), ani nejsou jeho registrovanými uživateli.

Uživatel e-mailové adresy _____ uvedl a doložil, že již dříve zasílání obchodních sdělení odmítl, a to dne 10. listopadu 2017 na e-mailovou adresu _____ a taktéž formou tzv. prokliku v obdrženém e-mailu, přesto mu bylo další obchodní sdělení zasláno dne 12. prosince 2017. Též uživatel e-mailové adresy _____ uvedl a doložil, že již dříve zasílání obchodních sdělení odmítl, a to dne 16. ledna 2018 na

e-mailovou adresu _____, přesto mu bylo další obchodní sdělení zasláno dne 12. února 2018.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tak měl správní orgán prvního stupně za prokázané, že obviněná svým jednáním porušila ustanovení § 7 odst. 2 zákona č. 480/2004 Sb., tedy že využila podrobností elektronického kontaktu za účelem šíření obchodních sdělení elektronickými prostředky, aniž by k tomu uživatelé elektronických adres dali předchozí souhlas, čímž se dopustila přestupku dle § 11 odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona č. 480/2004 Sb.

K výroku II. napadeného rozhodnutí, kterým byla obviněná uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 11 odst. 1 písm. a) bodu 2. zákona č. 480/2004 Sb., správní orgán prvního stupně uvedl, že zřetelným a jasným označením obchodního sdělení se rozumí takové označení, které na první pohled adresátovi takového sdělení evokuje obchodní rozměr zasílané zprávy. Na základě takového označení má adresát možnost se rozhodnout, zda danou zprávu přijme (otevře), či nikoli. Rovněž je takové označení nutné z toho důvodu, aby byl adresát schopen obchodní sdělení na první pohled odlišit od dalších jemu doručovaných zpráv. Pokud by označení bylo až v samotném obsahu sdělení, pak by to přinášelo pro adresáty vyšší náklady spojené s tím, že adresát musí celé sdělení nejprve přijmout, aby z jeho obsahu zjistil, že předmětem tohoto sdělení je obchodní nabídka.

V případě obchodních sdělení zaslaných na e-mailové adresy uvedené ve výroku II. nedodržela obviněná ustanovení § 7 odst. 4 písm. a) zákona č. 480/2004 Sb., jelikož předmětné zprávy byly označeny pouze texty: „Vše o ochraně osobních údajů GDPR“, „Ochrana osobních údajů GDPR“, „Obecné nařízení o ochraně osobních údajů“, „Školení: GDPR a technické prostředky, kamerové systémy“, „Celostátní setkání energetiků, elektrotechniků a elektroúdržby“ a „Celostátní setkání energetiků, elektrotechniků a údržby, zástupců měst a obcí“, což nelze považovat jako dostačující označení obchodního sdělení, neboť z tohoto textu není patrné, že se jedná o obchodní nabídku služeb obviněné.

Na základě výše uvedeného bylo tedy, podle názoru správního orgánu prvního stupně, evidentní, že se obviněná dopustila přestupku dle § 11 odst. 1 písm. a) bodu 2. zákona č. 480/2004 Sb., jelikož zprávy uvedené ve výroku neoznačila zřetelně a jasně jako obchodní sdělení.

K výroku III. napadeného rozhodnutí, kterým byla obviněná uznána vinou ze spáchání přestupku podle § 11 odst. 1 písm. a) bodu 4. zákona č. 480/2004 Sb., správní orgán prvního stupně konstatoval, že každé obchodní sdělení musí obsahovat možnost odhlášení, případně platnou e-mailovou adresu, na kterou je možné přímo a účinně zaslat informaci o tom, že si adresáti nepřejí, aby jim byly obchodní informace odesílatelem nadále zasílány. Obviněná však v případech obchodních sdělení uvedených ve výroku III. napadeného rozhodnutí tuto podmínku nedodržela, jelikož tyto zprávy neobsahovaly platnou adresu pro odhlášení ani žádné jiné informace o možnosti odhlášení z dalšího zasílání obchodních sdělení. Ze shora uvedeného tak bylo, podle názoru správního orgánu prvního stupně, patrné, že se obviněná dopustila přestupku dle § 11 odst. 1 písm. a) bodu 4. zákona č. 480/2004 Sb.

Při ukládání správní sankce aplikoval správní orgán prvního stupně tzv. „absorpční zásadu“, zakotvenou v § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení

o nich, dle které se za „dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější“. Správní orgán prvního stupně tak musel v rámci aplikace tzv. absorpční zásady posoudit, který přestupek spáchaný obviněnou je nejzávažnější a dospěl k závěru, že se jedná o přestupek podle § 11 odst. 1 písm. a) bodu 1. zákona č. 480/2004 Sb., neboť se tento přestupek vztahuje na šíření obchodních sdělení bez souhlasu adresátů, přičemž právě právní titul, tj. souhlas, je stěžejním bodem v rámci ochrany elektronické komunikace potažmo ochrany soukromí v elektronické komunikaci.

V rámci ukládání výše pokuty správní orgán prvního stupně v souvislosti s posuzováním povahy a závažnosti přestupku vyhodnotil, že obviněná svým protiprávním jednáním zasáhla do právem chráněného zájmu (soukromí v elektronické komunikaci) spadajícího pod kritérium závažnosti přestupku uvedené v § 38 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb. Dále správní orgán prvního stupně přihlédl též ke skutečnosti, že v případě uživatelů e-mailových adres a bylo do jejich soukromí zasaženo hrubým způsobem ve smyslu § 38 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., neboť obchodní sdělení byla na tyto adresy zaslána i poté, co jejich adresáti zaslání obchodních sdělení prokazatelně odmítli. Ve smyslu § 40 zákona č. 250/2016 Sb. přezkoumal správní orgán prvního stupně jednání obviněné také z hlediska přitěžujících okolností a dospěl k závěru, že obviněná spáchala více přestupků, což je přitěžující okolnost uvedená v § 40 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., a to konkrétně přestupky dle § 11 odst. 1 písm. a) bod 1, 2 a 4 zákona č. 480/2004 Sb. Při stanovení výše správní sankce nepřihlédl správní orgán prvního stupně k žádné z polehčujících okolností, které jsou uvedeny v § 39 zákona č. 250/2016 Sb.

Ohledně výše pokuty správní orgán prvního stupně v závěru svého rozhodnutí uvedl, že si je vědom závěrů Nejvyššího správního soudu České republiky, které vycházejí z rozsudku čj. 1 As 9/2008-133, nicméně v době vyhotovení napadeného rozhodnutí nebyly v obchodním rejstříku na portálu www.justice.cz u obviněné vedeny žádné účetní záznamy, ze kterých by bylo možné při určení správní sankce vycházet. Proto správní orgán prvního stupně uložil peněžitý trest tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí bylo obviněné doručeno dne 1. prosince 2018 a dne 11. prosince 2018 byl obviněnou podán rozklad, a to prostřednictvím který je a zároveň .

Obviněná v podaném rozkladu namítla, že správní orgán prvního stupně nesprávně vyhodnotil, že společnost zapsaná v rejstříku společností ve Velké Británii, company number: , jedná na území České republiky prostřednictvím , k čemuž sdělila, že společnost , nevykonává žádnou činnost, neboť je tato společnost vedena jako tzv. spící (dormant) a uvádí, že toto je doloženo ve formě čestného prohlášení, které je založeno ve spise v Obchodním rejstříku, Slezská ul. 9, 120 02 Praha 2. Dále obviněná konstatovala, že veškerou činnost vykonává , který má samostatnou právní subjektivitu, viz IČO: přičemž, jak je uvedeno v rozkladu “UOOU připouští, že statutárním zástupcem je “.

V další části podaného rozkladu obviněná uvedla, že Úřad se odmítl zabývat zdravotním stavem přestože mu byla zaslána veškerá dostupná zdravotní dokumentace svědčící o Dále připomenula, že právní zástupce prostřednictvím , požádal správní orgán prvního stupně o přezkoumání celkového zdravotního stavu soudním znalcem v oboru psychiatrie. K tomu obviněná prohlásila, že znalecké posouzení zdravotního stavu je v tomto případě nanejvýš důležité, protože správní orgán prvního stupně nebral na zdravotní stav žádný ohled s tím, že není pro jeho rozhodnutí a udělení pokuty relevantní, přičemž obviněná odkázala též na uskutečněné nahlédnutí do spisu dne 2. srpna 2018. Posouzení zdravotního stavu soudním znalcem z oboru psychiatrie je dle obviněné nutné, protože pokud se dopustil přestupku, jak tvrdí správní orgán prvního stupně, nebyl ve společnosti žádný jiný člověk, který by mohl přestupky spáchat.

V poslední části podaného rozkladu obviněná uvedla, že správní orgán prvního stupně nezohlednil likvidační charakter sankce, přičemž opět odkázala na již zmíněné nahlédnutí do spisu, kdy Úřad vyjádřil názor, že pokuta, kterou Úřad udělí, nemůže být likvidační, jelikož při jejím ukládání bude vycházeno z výše daňového přiznání. Dále obviněná konstatovala, že přiznání k dani z příjmu právnických osob bylo podáno v řádném termínu na Finanční úřad v Mělníce. Vyměřená daň ve výši Kč byla řádně uhrazena a je tedy patrné, že v případě udělení pokuty ve výši Kč se skutečně jedná o likvidační výši pokuty, zejména i s ohledem na skutečnost, že podniká jeden a půl roku. Obviněná též odkázala na judikaturu vztahující se k výkladu likvidační výše pokuty.

V závěru svého rozkladu obviněná žádá, s ohledem na výše uvedené, o snížení uložené pokuty na 10.000 Kč.

Odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně procesu, který předcházal jeho vydání, a dospěl k následujícím závěrům:

Ohledně právní subjektivity odštěpného závodu obviněná odvolací orgán uvádí, že odštěpný závod (jako organizační složka právnické osoby zapsaná do obchodního rejstříku, která vykazuje hospodářskou a funkční samostatnost, a o které podnikatel rozhodl, že bude odštěpným závodem) nemá právní subjektivitu, a tudíž sám jako takový nemůže být účastníkem správního řízení (obviněnou osobou). Jak uvedl Městský soud v Praze ve svém rozsudku čj. 5 Ca 25/2005-83 ze dne 24. listopadu 2006: *„Zápisem organizační složky zahraniční osoby do obchodního rejstříku se tato organizační složka nestává právnickou osobou, nevzniká jí právo vystupovat v právních vztazích svým jménem na vlastní odpovědnost. Skutečnost, že organizační složka zahraniční právnické osoby umístěná na území České republiky je zapsána do obchodního rejstříku, tedy neznamená, že tato organizační složka je nositelem právní subjektivity a způsobilým účastníkem řízení. Subjektem právních vztahů zůstává zahraniční právnická osoba, která je zřizovatelem organizační složky, a to i v záležitostech týkajících se organizační složky“*. Z uvedeného rovněž vyplývá, že nemá-li odštěpný závod či jiná organizační složka podniku právní subjektivitu, nelze jí přiznat ani procesní způsobilost. Za obviněnou tak byla správním orgánem prvního stupně důvodně označena zahraniční společnost (tedy společnost , neboť tato společnost, na rozdíl od odštěpného závodu je nadána plnou právní subjektivitou, tedy

způsobností k právům a povinnostem. Právní subjektivitu nabývá společnost svým vznikem, tedy registrací v Companies House, což je anglická obdoba obchodního rejstříku a pozbývá ji zánikem, tedy výmazem z tohoto rejstříku dle anglického zákona nazvaného The Companies Act 2006 (tento zákon harmonizuje úpravu komunitárního korporátního práva). To, že se jedná o společnost tzv. „spící“ (angl. dormant), nemá na existenci její právní subjektivity žádný vliv, neboť jak je z výše uvedeného patrné, právní subjektivitu ztrácí společnost až svým zánikem.

Odvolací orgán též konstatuje, že vedoucí (ředitel) odštěpného závodu není statutárním orgánem, neboť statutární orgán má neomezené oprávnění zastupovat právnickou osobu, kterou tak může dle ustanovení § 164 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, zastupovat ve všech záležitostech. Oprávnění k zastupování vedoucího odštěpného závodu, které je rovněž zákonné, je oproti tomu omezené, neboť se týká pouze záležitostí odštěpného závodu. Podle § 503 odst. 2 věty druhé zákona č. 89/2012 Sb., je vedoucí odštěpného závodu *„oprávněn zastupovat podnikatele (tedy obviněnou zahraniční společnost) ve všech záležitostech týkajících se odštěpného závodu ode dne, ke kterému byl jako vedoucí odštěpného závodu zapsán do obchodního rejstříku“*. Dle údajů dostupných na webové adrese [www.companieshouse.gov.uk](#), vztahujících se k obviněné, tedy zahraniční společnosti [\[firma\]](#) se sídlem v Londýně, je ředitelem, tedy statutárním orgánem této společnosti, rovněž [\[firma\]](#), proto správní orgán prvního stupně označil v napadeném rozhodnutí [\[firma\]](#) nejen za vedoucího (ředitele) odštěpného závodu obviněné, ale též za statutární orgán (ředitele) obviněné zahraniční společnosti.

V případě předmětného správního řízení je souvislost s organizační složkou (tedy odštěpným závodem) nepochybná. Proto správní orgán prvního stupně v rámci správního řízení o přestupku jednal s ředitelem odštěpného závodu [\[firma\]](#), jakožto oprávněnou osobou zastupující odštěpný závod ve smyslu § 503 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb. Písemnosti související se správním řízením pak správní orgán prvního stupně doručoval na adresu odštěpného závodu, a to v souladu s ustanovením § 21 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., který stanoví, že *„...u zahraniční právnické osoby se doručuje na adresu sídla její organizační složky zřízené v České republice, týká-li se písemnost činnosti této organizační složky...“*.

Ohledně zdravotního stavu [\[firma\]](#) v souvislosti s naplněním skutkové podstaty přestupků uvedených ve výrocích napadeného rozhodnutí odvolací orgán konstatuje, že s výše uvedenou námitkou se již náležitě vypořádal správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí, když uvedl, že přestupek dle § 11 odst. 1 zákona č. 480/2004 Sb. je konstruován na základě objektivní odpovědnosti, tj. odpovědnosti za právní stav, kdy ve vztahu k právnické osobě není třeba zkoumat zavinění vzniklého protiprávního stavu. Co se týče procesní způsobilosti [\[firma\]](#) který je dle § 503 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb. osobou zastupující odštěpný závod obviněné (a rovněž ředitelem, tedy statutárním orgánem obviněné), odvolací orgán uvádí, že podle § 30 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. činí jménem právnické osoby úkony *„ten, kdo je k tomu oprávněn v řízení před soudem podle zvláštního zákona“*. Tímto zvláštním zákonem je myšlen zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, dle jehož § 21 odst. 1 písm. c) jedná za právnickou osobu vedoucí jejího odštěpného závodu, jde-li o věci týkající se tohoto závodu. Podle ustanovení § 29 zákona č. 500/2004 Sb. upravujícího procesní způsobilost fyzické osoby, má fyzická osoba procesní způsobilost v tom rozsahu, v jakém jí § 30 a násl. zákona č. 89/2012 Sb. přiznává svéprávnost.

neprokázal, že by byl osobou omezenou ve svéprávnosti ve smyslu ustanovení § 29 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., proto s ním správní orgán prvního stupně jednal jako s osobou s plnou procesní způsobilostí zastupující v předmětném řízení obviněnou. doložil správnímu orgánu prvního stupně pouze posudek

. Tento dokument nadto je ze dne 25. dubna 2016 a tudíž se nejedná o aktuální zdravotní posudek. Odvolací orgán též v této souvislosti podotýká, že jak je patrné ze spisového materiálu, založil již dva měsíce po vystavení výše uvedeného zdravotního posudku o jeho zahraniční společnost se sídlem v Londýně, jež je obviněnou v této věci. Správní orgán je dle ustanovení § 32 odst. 2 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb. povinen ustanovit opatrovníka osobám stíženým přechodnou duševní poruchou, pouze pokud jim tato porucha brání samostatně v řízení jednat a je-li to nezbytné k hájení jejich práv. Pokud nejsou splněny všechny podmínky uvedeného ustanovení, zejména je-li dotyčná osoba schopna samostatně v řízení jednat, správní orgán opatrovníka této osobě neustanoví.

K tvrzení obviněné, že zdravotní stav vedoucího odštěpného závodu neumožňuje jeho osobní účast na správním řízení, odvolací orgán dále uvádí, že tento mohl kdykoli během řízení zplnomocnit k jednání se správním orgánem prvního stupně jinou osobu, který přišel společně s nahlédnout do spisu (ještě před zasláním protokolu o kontrole) dne 2. srpna 2018 (viz úřední záznam o nahlédnutí do kontrolního spisu čj. UOOU-12081/17-44), v rámci tohoto nahlédnutí ani v rámci jiných úkonů (jako podání odporu či rozkladu) nepředložil správnímu orgánu prvního stupně žádnou plnou moc k zastupování obviněné.

Ohledně namítaného nezohlednění likvidačního charakteru uložené sankce správním orgánem prvního stupně odvolací orgán konstatuje, že obviněná sama nepředložila správnímu orgánu prvního stupně v průběhu správního řízení žádné podklady, ze kterých by bylo možno tento závěr dovodit a před vydáním napadeného rozhodnutí nebyly u obviněné (resp. u) ve veřejném rejstříku Ministerstva spravedlnosti na stránce www.justice.cz vedeny žádné účetní záznamy, ze kterých by bylo možné při určení výše sankce vycházet. Ze záznamů uvedených ve sbírce listin obviněné je patrné, že účetní uzávěrka jako nejaktuálnější účetní dokument, došla rejstříkovému soudu dne 2. prosince 2018 a do sbírky listin odštěpného závodu byla založena dne 4. ledna 2019. V době předcházející vydání napadeného rozhodnutí tedy správní orgán prvního stupně nemohl mít tyto informace k dispozici. V době rozhodování odvolacího orgánu již výše uvedené účetní dokumenty obviněné byly ve veřejném rejstříku Ministerstva spravedlnosti na stránce www.justice.cz uloženy a odvolací orgán z nich proto mohl vycházet při posuzování výše uložené správní sankce a jejího ekonomického dopadu na obviněnou.

Dle údajů uvedených ve výkazu zisku a ztrát obviněné ke dni 31. prosince 2017 činil její výsledek hospodaření před zdaněním Kč. Z této částky byla obviněné dle ustanovení § 21 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů vyměřena 19 % daň ve výši Kč. Podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. srpna 2002, je pokuta likvidační tehdy, jestliže znamená takový „zásah do majetku, v důsledku, kterého by byla „zničena“ majetková základna pro další podnikatelskou činnost“. Je tedy evidentní, že sankce udělená správním orgánem prvního stupně likvidačního charakteru nebyla. Odvolací orgán se však

domnívá, že vzhledem k ekonomické situaci obviněné je výše uložené pokuty nepřiměřeně vysoká, a to i vzhledem k povaze případu. Při návrhu na změnu výše pokuty přihlédl odvolací orgán zejména ke skutečnosti, že přestože je závažnost daného jednání spočívající v míře zásahu do soukromí dotčených osob značná, není tak vysoká, jak ji spatřuje správní orgán prvního stupně, a to zejména vzhledem k obsahu rozesílaných obchodních sdělení, která se týkala edukační činnosti. S přihlédnutím k této skutečnosti proto odvolací orgán rozhodl o změně výše pokuty uložené správním orgánem prvního stupně z částky 46.000 Kč na částku 23.000 Kč. V této souvislosti odvolací orgán připomíná, že takto rozhodnout je možné, jelikož bude vyhověno rozkladu, neboť obviněná namítala nepřiměřenost výše uložené pokuty správním orgánem prvního stupně a zároveň nemůže být způsobena škoda žádnému z účastníků řízení. Podmínky ustanovení § 152 odst. 6 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., týkající se změny rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v řízení o rozkladu, tak byly naplněny.

Závěrem lze tedy shrnout, že odvolací orgán argumentaci obviněné vyjádřenou v podaném rozkladu odmítl a po celkovém přezkoumání neshledal napadené rozhodnutí nezákonným, ani neshledal žádná pochybení v postupu, který předcházel vydání tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 13. března 2019

otisk úředního razítka

JUDr. Ivana Janů, v. r.
předsedkyně

Za správnost vyhotovení: